na snadě dovolávati se pravomoci soudní podle pořadu jurisdikční normou stanoveného (§ 1 j. n.), zákon tedy tímto ustanovením odkázal věc na komisi jako zvláštní orgán a je to tedy ono zvláštní zákonné ustanovení, o němž § 1 j. n., jakožto normě soukromoprávní věc soudům odnímající, mluví.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 8. března 1927 Rv I 1139/26-1. J. K.

Platnost smíru sjednaného při dobrovolném rozvodu o soukromoprávních nárocích rozlukou manželství nezaniká.

Žalobce domáhá se námitkami proti exekuci podle § 35 ex. ř. nepřípustnosti exekuce, kterou proti němu vede dřívější jeho manželka k vydobytí alimentačních příspěvků za měsíc březen a duben 1926 na základě smíru ze dne 23. ledna 1922 č. j. **Cg I 276/21,** jímž se žalobce při dobrovolném rozvodu zavázal platiti své manželce výživné 320 Kč měsíčně. Žalobce opírá se o rozsudek ze dne 14. července 1925 č. j. Ck I 120/25, jímž bylo na jeho žalobu prohlášeno manželství za rozloučené z viny žalované, a na skutkové okolnosti, které jsou základem tohoto rozsudku, a tvrdí, že po vzniku exekučního titulu nastaly takto skutečnosti vymáhaný nárok zrušující.

První instance žalobu zamítla. Odvolací soud žalobě vyhověl uváděje, že rozsudkem o rozluku zanikl nárok na alimenty ze smíru, že tento exekuční titul byl zaplacením alimentů, dospělých až do pravoplatnosti rozlukového rozsudku plně konsumován, že sice exekuční titul nebyl zrušen, že by bylo možno na jeho základě vésti exekuci pro výživné později dospělé a že by exekut zase musil se brániti žalobou oposiční, ale že fakticky byl nárok ze smíru zrušen, třebaže zrušení to nebylo vysloveno rozsudkem.

Na dovolání žalované manželky nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a obnovil rozsudek I. instance z těchto důvodů:

S názorem odvolacího soudu nelze souhlasiti. Jest třeba rozeznávati mezi skutečnostmi nárok zrušujícími nebo stavícími a mezi odstraněním exekučního titulu. Jen v prvním případě platí předpis § 35 ex. ř.; ale v takovém případě zůstane titul exekuční nedotčen a bude konsumován jen co do vymáhaného nároku. Při tom jest lhostejno, zdali vymáhaný nárok vyčerpává exekuční titul zcela, či jen z části, jak jest tomu na př. při pohledávkách alimentačních. Bude-li žalobě vyhověno, bude exekuce zrušena podle § 39 č. 5. ex. ř.

Ve druhém případě však odstraní se exekuční titul jako základ exekuce (§ 1 ex. ř.) a tato bude pak zrušena podle § 39 čís. 1. ex. ř.

V souzeném případě jest exekučním titulem smír, uzavřený mezi manželi u příležitosti dobrovolného rozvodu, jímž se manžel zavázal platiti manželce výživné. Jde tedy o exekuční titul podle § 1 č. 5. ex. ř. Smír o výživné jest podle své právní povahy s m l o u v o u o nárocích soukromoprávních, kterou byl dřívější zákonný nárok manželčin na výživu (§ 91 obč. zák.) změněn v nárok smluvní. Nastala tu novace podle § 1376 a 1370 obč. zák. Žalovaná má nyní nárok na placení ujednaných alimentačních příspěvků nikoli již na základě zákona, nýbrž na základě smlouvy (§ 1377 obč. zák.). Dokud tato smlouva trvá a nebyla zrušena buď srovnalou vůlí stran nebo výrokem soudcovským, dotud trvá povinnost žalobcova, aby smlouvu plnil.

Odvolací soud uvádí pro své stanovisko, že rozlukou se manželství rozvazuje, že manželství tu nadále není, že se zruší všechny vzájemné vztahy obou manželů a zanikají svatební smlouvy i nároky alimentační. Odvolací soud však přehlíží, že tu nejde o zákonný nárok manželky na výživu podle § 91 obč. zák., nýbrž — jako dovoděno — o nárok smluvní a že není zákonného předpisu, že by platnost smíru sjednaného při dobrovolném rozvodu o soukromoprávních nárocích rozlukou manželství zanikla.

Jest věcí žalobce, aby — domnívá-li se, že rozlukový rozsudek, který by měl za následek zánik z á k o n n é h o práva alimentačního manželčina, (§ 1266 obč. zák.), měl za následek také zánik smluvního práva alimentačního — domáhal se především odklizení smíru sporem, ve kterém by bylo mimo jiné rozebírati a řešiti otázky, jaký úmysl strany při uzavření smíru měly, měl-li býti smírem založen závazek manželův i pro případ rozluky manželství, znal-li manžel již v prvém sporu o rozluku, který skončil dobrovolným rozvodem, poklesky manželčiny, z nichž se později rozluky domohl, jaký význam by to mělo pro jeho smluvní závazek a má-li v tomto případě snad nějaký význam předpis § 19 rozl. zák.

Žalobce může se ovšem brániti žalobou podle § 35 ex. ř. také jen té které exekuci a uplatňovati, že smír pozbyl platnosti, že tedy po vzniku exekučního titulu nastala skutečnost nárok zrušující. V takovém případě jest otázka dosavadní platnosti či nastalé neúčinnosti smíru jen otázkou předurčující a rozsudek působil by jen pro ten případ. Avšak i tu musily by řešeny býti též otázky vytčené v předchozím odstavci a musil

by proto žalobce přednésti skutečnosti, z nichž by vyplýval nutný právní závěr, že rozsudkem povolujícím rozluku byl zrušen i smluvní nárok žalované na výživu. Nikdy však nestačí ani k žalobě o zrušení nebo bezúčinnosti smíru, ani k žalobě o nepřípustnost exekuce jedině skutečnosti, o něž žalobce svůj žalobní nárok opřel, totiž rozsudek o rozluce z viny manželčiny a skutkové okolnosti, které jsou základem onoho rozsudku. Tyto skutečnosti — jak již řečeno — smíru se nedotkly.

Bylo proto dovolání vyhověti a rozhodnouti, jak se stalo.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 13. ledna 1927 č. j. Rv II 709/26. Dr. Rudolf Svozil.

Vyrovnání několika dlužníků, kteří nemají společenství statků a společných věřitelů, nelze společným usnesením zahájiti a společným vyrovnacím návrhem vyříditi.

První instance schválila návrh manželů na vyrovnání.

Druhá instance schválení odepřela.

Důvody: Manželé F. a A. P. žádali společně, aby o jejich jmění zahájeno bylo vyrovnací řízení, a předložili seznam společného jmění, aniž by z tohoto seznamu bylo možno seznati stav jmění jednoho každého ze žadatelů. Tato žádost a předložený seznam jmění neodpovídají zákonu. Neboť podle § 1 vyr. říz. jest předpokladem pro zahájení tohoto řízení, aby tu byly podmínky k zahájení konkursu. Tento předpoklad musí tu býti při každém žadateli. Avšak není-li tu zvláštního seznamu majetku každého žadatele, není možno zjistiti, zdali podmínky k zahájení konkursu, tedy také vyrovnacího řízení, jsou dány. Také přihlášky věřitelů netýkají se vesměs obou dlužníků, jako na př. přihláška berního úřadu v U., firmy J. W., A. M., Ž. K. a Ž. M. K odstranění těchto vad řízení bylo by potřebí doplnění jeho a bylo by nepochybně potřebí též ustanovení nového vyrovnacího roku; ježto však lhůta 90denní v § 50 č. 2. vyr. ř. ustanovená již uplynula, není doplnění řízení již možno a nezbylo nic jiného než stížnosti vyhověti a odepříti vyrovnání schválení.

Nejvyšší soud revisní stížnosti nevyhověl.

Důvody: Vyrovnací dlužníci vytýkají napadenému usnesení, že jest zmatečné, poněvadž odepřevši potvrzení vyrovnání, neuvádí k tomu žádného zákonného předpisu. Mohou prý býti tři možnosti, jež by snad přicházely v úvahu pro neschválení, buď důvod podle § 50 č. 1. vyr. ř., jak zejména v tom smyslu byla vypracována stížnost věřitelky firmy D., neb podle